

Το παρακάτω άρθρο του αντιπροέδρου του Δ.Σ.Λ. και επικεφαλής της Σύγχρονης Πρότασης Δικηγόρων κ. Δημήτρη Κατσαρού δημοσιεύτηκε στην τοπική εφημερίδα Ελευθερία την 16.03.2010

Περί Δικαιοσύνης ο λόγος

Δεν φαίνεται να προέκυψε κάτι καινούργιο, από τη συζήτηση στο Υπουργικό Συμβούλιο για θέματα επιτάχυνσης της διαδικασίας απονομής Δικαιοσύνης, η οποία έγινε με την παρουσία των Προέδρων των Ανωτάτων Δικαστηρίων και του Εισαγγελέα του ΑΠ, οι οποίοι προσκλήθηκαν από τον Πρωθυπουργό με την παρασχεθείσα σ' αυτούς δυνατότητα να εκθέσουν σε χρόνο πέντε λεπτών (!!!) τις προτάσεις τους για το σοβαρό αυτό πρόβλημα που ταλανίζει χρόνια τώρα τον ευαίσθητο αυτό τομέα της πολιτείας μας. Απεναντίας, από όσα τουλάχιστον είδαμε στη τηλεόραση και γράφηκαν στις εφημερίδες, ως οι σημαντικές προτάσεις για την επίλυση του προβλήματος, φαίνεται ότι και πάλι εντοπίστηκαν ως αιτίες της κακοδαιμονίας, οι αναβολές εκδίκασης των υποθέσεων οι οποίες πρέπει να περιοριστούν, το ωράριο λειτουργίας των Δικαστηρίων που πρέπει να παραταθεί, η εύκολη άσκηση από μέρους των πολιτών ενδίκων μέσων η οποία πρέπει να ανακοπεί με την θέσπιση αυξημένων παραβόλων (!!!) κ.λ.π, ενώ χωρίς πολλές διευκρινίσεις διατυπώθηκε η πρόταση -βόμβα για ίδρυση και λειτουργία Μονομελούς Εφετείου (!!!), κάτι για διάσπαση του Εφετείου Αθηνών και μέσα σε όλα αυτά αναφέρθηκε και η ανάγκη για υλικοτεχνικό εξοπλισμό των Δικαστηρίων και των Εισαγγελιών. Δηλαδή για μια ακόμη φορά και μάλιστα με πομπώδη και προφανών επικοινωνιακών στοχεύσεων τρόπο, θεωρητικά τουλάχιστον, φαίνεται να ανοίγει ένας διάλογος σε υψηλό επίπεδο μεταξύ της Κυβέρνησης και της ηγεσίας της Δικαιοσύνης για τα προβλήματά της με εσφαλμένη διαπίστωση στις αιτίες τους αλλά και χωρίς την παρουσία της ηγεσίας του δικηγορικού σώματος, το οποίο και πρέπει επίσης να επισημάνουμε.

Το πόσο αναποτελεσματικές είναι οι προτεινόμενες λύσεις, είναι γνωστό στο κάθε μαχόμενο δικηγόρο αλλά και στον κάθε εργαζόμενο στο χώρο της Δικαιοσύνης. Με απλή παράθεση της πραγματικότητας στα Δικαστήρια της Λάρισας, το αντιλαμβάνεται και ο μέσος πολίτης. Στις αστικές υποθέσεις και κυρίως σε αυτές της τακτικής διαδικασίας ο προσδιορισμός της δικασίμου γίνεται μετά από ένα χρόνο σίγουρα, ενώ στο Εφετείο αργότερα, παρότι εδώ και αρκετά χρόνια η αναβολή περιορίζεται μόνο στις πρωτοείσακτες [μια φορά] ενώ δεν δίδεται αν δεν συναινεί ο αντίδικος [π.χ στο Εφετείο]. Στις ποινικές υποθέσεις, παρότι μόνο μια φορά επιτρέπεται στους διαδίκους να υποβάλλουν αίτημα αναβολής για κώλυμα στο πρόσωπό τους, εν τούτοις η κατάσταση βελτιώθηκε κάπως και πρόσκαιρα μόνο στα Δικαστήρια πλημμελημάτων και αυτό λόγω της παραγραφής του αξιοποιήσιμου και παύσης της δίωξης κάποιων πράξεων με τα άρθρα 31,32 Ν 3348/2005, ενώ στα κακούργηματα τόσο ο προσδιορισμός όσο και η μετα απο αναβολή δικάσιμοι ορίζονται μετά από ένα χρόνο και ειδικά στο Εφετείο [π.χ Πενταμελές]. Στο Διοικητικό Πρωτοδικείο η κατάσταση είναι τραγική αφού δεν έχουν προσδιορισθεί ακόμα δικάσιμοι για αγωγές που κατετέθησαν προ πενταετίας περίπου. Σημειωτέον ότι στα Ποινικά Δικαστήρια οι αναβολές δίδονται και αυτεπάγγελτα για άλλους λόγους πλην των κωλυμάτων που αφορούν τους διαδίκους, ενώ στα Διοικητικά Δικαστήρια γενικά, τις περισσότερες φορές οι αναβολές δίδονται είτε γιατί δεν έστειλε το φάκελο το Δημόσιο ή το Ν.Π.Δ.Δ., είτε γιατί δεν έχει έτοιμη εισήγηση ο αρμόδιος εισηγητής. Άρα λοιπόν, ο ένας μύθος είναι ότι οι αναβολές ευθύνονται για την επιβράδυνση στη διαδικασία απονομής της Δικαιοσύνης και ο άλλος

είναι ότι οι Δικηγόροι θέλουν τις αναβολές και ας είναι οι μόνοι που έχουν και επαγγελματικό συμφέρον για την πρόοδο της δίκης. Εκτός και αν επιζητείται ο εξοβελισμός του αιτήματος αναβολής από τα Δικαστήρια, το οποίο όμως έρχεται σε αντίθεση με τις αρχές της δίκαιης δίκης και της ποιοτικής απονομής της Δικαιοσύνης, προς τις οποίες δεν συμβιβάζεται και η παράταση λειτουργίας του ωραρίου των Δικαστηρίων. Η τελευταία επαναφέρεται όμως και πάλι από την ηγεσία της Δικαιοσύνης όπως και παλαιότερα, ουσιαστικά ως απειλή προς τα εργασιακά δικαιώματα δικηγόρων, γραμματέων, δικαστικών λειτουργών. Εν προκειμένω, είναι εύκολο να αντιληφθεί ο οιοσδήποτε ότι ο μέσος άνθρωπος αποδίδει ποιοτικότερα εργαζόμενος εντός ενός συγκεκριμένου ανθρωπίνου ωραρίου, ενώ απολύτως φυσιολογικά η απόδοσή του μειώνεται όσο συνεχίζει να εργάζεται πέραν αυτού, όταν μάλιστα έχει να αποφασίσει για την ελευθερία, τιμή, περιουσία και άλλα δικαιώματα των πολιτών. Επομένως ούτε η παράταση του ωραρίου είναι λύση και αν επιχειρηθεί να γίνει, θα προσκρούσει στην δικαιολογημένη και απερίφραστη αντίθεση των δικηγόρων και των άλλων εργαζομένων. Επίσης αποδοκιμαστέα είναι κάθε πρόταση που αυξάνει το ήδη υψηλό κόστος της προσφυγής στο Δικαστήριο και η οποία θα βλάψει τους οικονομικά αδύναμους οι οποίοι και προεχόντως έχουν ανάγκη εύκολης πρόσβασης στο κοινωνικό αγαθό της Δικαιοσύνης, ενώ συνακόλουθα θα βλάψει και την πλειοψηφία των νέων και μαχομένων δικηγόρων.

Το κακό με τα προβλήματα της Δικαιοσύνης είναι ότι αυτά δεν έχουν πολιτικό κόστος στους υπεύθυνους για την επίλυσή τους. Στη χώρα μας δυστυχώς, προχωράει απλώς ότι μετράει σε ψήφους. Παρά τα υπαρκτά διαχρονικά προβλήματα και τις συνακόλουθες ευθύνες, δεν θυμάμαι Υπουργούς της Δικαιοσύνης να έχασαν την επανεκλογή τους, όπως συνέβη με πολλούς π.χ. της Γεωργίας. Ελάχιστα μετράει σε ψήφους αν προσδιορίζονται σε μακρινές δικασίμους οι υποθέσεις, ή αν καθυστερούν να εκδοθούν οι αποφάσεις. Όπως π.χ. ελάχιστα μετράει αν το Δικαστικό Μέγαρο Λάρισας βρίσκεται σε άθλια κατάσταση και δυσκολεύει την επαγγελματική καθημερινότητα όλων. Γι αυτό και κανείς δεν ακούει. Εν προκειμένω, δυστυχώς δεν ακούει και η Προϊσταμένη του Εφετείου Λάρισας από την οποία αν και ζητήθηκε με ομόφωνη απόφαση του Δ.Σ. του Δ.Σ.Λ. η έκτακτη σύγκληση διευρυμένης συνεδρίασης της Επιτροπής Διοίκησης του Μεγάρου για συζήτηση των προβλημάτων έπρεπε να περάσει σχεδόν ένας μήνας για να το πράξει (για την 17.03.2010), ενώ εξαντλείται η υπομονή των συναδέλφων, οι οποίοι ζητούν την αγωνιστική διεκδίκηση των αιτημάτων μας.

Εν κατακλείδι, είναι προφανές ότι τα διαχρονικά προβλήματα της Δικαιοσύνης και το σοβαρότερο από αυτά της καθυστέρησης στην απονομή της θα λυθούν μόνο με χρήματα για τη δημιουργία επιτέλους των απαραίτητων υποδομών, δηλ. κτιριακών, τεχνολογικών, κάλυψη θέσεων γραμματέων, δικαστών κ.λ.π. Τώρα βέβαια μας λένε, «δεν υπάρχουν τα λεφτά», έχουμε οικονομική κρίση. Είναι όμως άλλοθι....Γιατί τα ίδια γίνονταν και χθες και προχθές....Όταν δεν υπήρχε κρίση.